

17+

Royalovcom sa
nevzoprie každý

Erin Wattová

*Padlý
dedič*

YOLIO

Erin Wattová

*Padlý
dedič*

Preložila Anna Kolčiterová

YOLi

Erin Watt
FALLEN HEIR

Copyright © 2017 by Erin Watt
Translation © 2020 by Anna Kolčiterová
Cover design © 2020 by Natália Jarembáková
Slovak edition © 2020 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-7098-5

*Všetkým, čo si túžili prečítať viac
o Eastonovi Royalovi.
Táto kniha je pre vás.*

1. kapitola

„NEZABUDNITE, HOCIKTORÚ FUNKCIU si zvolíte, súčet rozdielov je ohraničený prvým a posledným členom,“ uzavrela učivo pani Mannová, práve keď zazvonilo na koniec hodiny. Dnes to bola posledná.

Všetci sa začnú baliť. Všeci okrem mňa.

Opriem sa a ceruzkou si ťukám na okraj učebnice v snahe skryť úšklabok – nová učiteľka sa zúfalo snaží udržať rýchlo klesajúcu pozornosť študentov. Je rozkošná, keď si nevie dať rady.

„Do zajtra úlohy jeden-a a jeden-b!“ kričí, ale nikto ju už nepočúva. Pretekajú sa, kto bude prvý vonku.

„Ideš, Easton?“ Ella Harperová sa pristaví pri mojej lavici, jej modré oči na mňa zízajú. V posledných dňoch nejako schudla. Myslím, že spolu s mojím bratom ju opustila aj chuť do jedla.

Okej, niežeby ju Reed *opustil*. Môj veľký brat je stále blázon do Elly, našej skoro nevlastnej sestry. Ak by ju neľúbil, vybral by si nejakú super univerzitu ďaleko od Bayview. Študuje však na State, aby sa mohli navštevovať cez víkendy.

„Nie,“ odpoviem. „Musím sa ešte niečo spýtať učiteľky.“

Keď to pani Mannová začuje, mykne útlými plecami. Aj Ella si to všimne.

„East...“ zamyslí sa a jej pekné pery sa skrivia.

Úplne ju vidím, ako mi dáva prednášku, nech sa spa-mätám. Sme v škole len týždeň a už som unudený na smrť. Po rozume mi chodí len flákanie. Nepotrebujem sa učiť. Nebaví ma ani futbal. Otec ma odstavil od lietania; ak sa nič nezmení, nikdy nezískam letecké osvedčenie. A ak mi Ella nedá svätý pokoj, tak zabudnem, že chodí s mojím bratom, a začnem ju baliť už len z princípu.

„Uvidíme sa doma,“ poviem jej neústupčivo. Pani Mannová so mnou vytrvalo flirtuje od začiatku škol-ského roka. Po týždni zvodných pohľadov si dám pove-dať a idem na to. Samozrejme, nie je to správne, ale to je na tom to najvzrušujúcejšie – pre oboch.

Naša stredná – Astor Park zvyčajne nezamestnáva mladé sexi učiteľky. Vedenie školy vie, že na to je tu pri-veľa unudených dospievajúcich boháčov. Brali by to ako výzvu. Riaditeľ Beringer už musel ututlať minimálne jeden vzťah medzi učiteľom a študentom, a v tomto prípade sa nespolieham na školské klebety – viem to presne, pretože práve ja som bol jedným z „nevhod-ného“ páru. Ak teda za *vzťah* považujete sex s výživovou poradkyňou v telocvični.

Ja teda nie.

„Ak tu chceš zostať, mne je to jedno,“ pomaly a pre-cízne vyslovím každé slovo, ale Ella vyzerá, akoby vrástla do podlahy, „ale možno by bolo lepšie, ak by si ma počkala na chodbe.“

Hodí na mňa podozrievavý pohľad. Nič jej neunikne. V detstve si prešla kadečím a má nos na problémy. Možno len vie, že som úchylák.

„Neviem, čo hľadáš, ale pochybujem, že to nájdeš pod sukňou pani Mannovej,“ zamrmle si.

„Nedozviem sa, ak sa nepozriem,“ zavtipkujem.

Ella si vzdychne a vzdá sa. „Daj si pozor,“ napomenie ma dosť nahlas, aby to počula aj pani Mannová. Tá sa s rumencom v tvári uprene díva do zeme, kým Ella neodíde.

Snažím sa nedať najavo silnejúce podráždenie. Prečo ma súdi? Snažím sa tu žiť najlepšie, ako viem, a kým nikomu neublížujem, čo koho do toho? Mám osemnásť. Pani Mannová je dospelá. Ja za to nemôžem, že je povolaním „učiteľka“.

Ella za sebou zavrie a všetko stíchne. Pani Mannová si narovnáva bledomodrú sukňu. No tak, dočerta. Nie je si istá.

Som trochu sklamaný, ale beriem to. Nemusím sa vyspať s každým dievčaťom, ktoré stretnem – veď ich behá po svete ešte veľa. Ak sa jedna nechytí, posuniem sa o políčko ďalej.

Zohnem sa po tašku a zrazu sa mi v zornom poli objavia dve krásne nohy.

„Chceli ste niečo, pán Royal?“ nežne sa spýta pani Mannová. Pomaly zdvihnem hlavu a pohľadom kĺžem po jej dlhých nohách, krivkách jej bokov a zastavím sa na páse, kde je jej naškrobená blúzka zastrčená do rovnako cudnej sukne. Hruď sa jej dvíha s mojím pohľadom a tepna na krku búrlivo pulzuje.

„Hej. Mám taký problém... Vedeli by ste mi pomôcť?“ Položím jej ruky na boky. Prudko sa nadýchne a ja jej prstom prejdem po opasku. „Vôbec sa neviem sústrediť.“

Znovu sa zhlboka nadýchne. „Naozaj?“

„Mmm-hmmm. Asi to bude tým, že mám z vás rovnaký pocit zakaždým, keď sa na vás pozriem. Akoby ste sa ani vy nevedeli sústrediť.“ Jemne sa usmejem. „Možno si predstavujete, ako vás prehнем cez katedru a všetci sa na nás dívajú.“

Pani Mannová naprázdno prehltnie. „Pán Royal. Nemám ani poňatia, na čo narážate. Prosím, dajte ruku dole z môjho pása.“

„Jasné.“ Skĺznem nižšie, prstami prechádzam po leme jej sukne. „Takto sa vám to páči viac? Môžem s tým aj úplne prestať.“

Stretnú sa nám pohľady.

Posledná šanca, pani Mannová. Obaja presne vieme, že jej teraz ničím sukňu a možno aj reputáciu, ale stojí ako prikovaná.

Znovu prehovorí chrapľavým hlasom: „Je to v poriadku, pán Royal. Teraz iste prídete na to, čo vás najviac rozptyľuje.“

V tvári sa mi blesne samolúbošť a rukami jej vkĺznem pod sukňu. „Idem na to vylučovacou metódou.“

Odovzdane zažmurká.

„Nemali by sme...“ vyderie sa jej z hrdla.

„Viem. Preto je to také skvelé.“

Jej stehná mi zovrú dľaň. Je to nemravný výjav. Vieme, že nás môžu hocikedy prichytiť, je jasné, že je to posledná osoba na svete, ktorej by som sa mal dotýkať, ale o to je to vzrušujúcejšie.

Ruka jej dopadne na moje plece a ako chytá rovnováhu, prsty sa jej zarývajú do dvojtisícového blejzra s dizajnom Toma Forda. Moje prsty robia to, čo vedia najlepšie. Po triede sa ozývajú krátke tlmené zvuky, kým ich nenahradia jej ťažké vzdychy.

Pani Mannová odstúpi so spokojným výrazom v tvári, rukami si napraví pokrčenú sukňu a kľakne si.

„Si na rade,“ zašepká.

Vystriem nohy a opriem sa. Matematická analýza je najlepší predmet, na aký som na Astor Parku chodil.

Keď skončí s doučovaním, na tvári sa jej zjaví váhavý úsmev. Vlasmi ma štekli na stehnách, nahne sa ku mne a zašepká: „Môžeš sa večer zastaviť. Dcéra chodí spať o desiatej.“

Zmrznem. Toto sa mohlo skončiť všelijako, ale dúfal som, že práve takto nie. Hlavou mi preletí asi tucet výhovoriek, ale skôr než nejakú vyslovím, otvoria sa dvere.

„Och, bože!“

S pani Mannovou sa naraz otočíme k dverám. Mihnú sa tam havranie vlasy a zazriem kúsok modrej bundy Astor Parku.

Pani Mannová vystrelí na nohy a zapotáca sa. Skočím za ňou a chytím ju. Podlamujú sa jej kolená, tak jej pomôžem oprieť sa o lavicu.

„Preboha,“ meravo povie. „Kto to bol? Myslíš, že videla...?“

Videla pani Mannovú kľáčať, videla, že mám dole nohavice a ona má pokrčené šaty. Áno, videla.

„Videla,“ poviem nahlas.

Keď to poviem nahlas, pani Mannová šalie ešte viac ako predtým. Zúfalo zastoná a tvár si skryje do dlaní. „Preboha. Určite ma vyhodí.“

Dám sa dokopy, zohnem sa po tašku a zatvárim sa zúčastnene. „Bude to v pohode.“

Nehovorím to veľmi presvedčivo a ona to vie.

„Nie, nebude to v pohode!“

S obavami sa pozriem na dvere. „Psst. Niekto vás za-
čuje.“

„Niekto nás *videl*,“ zasyčí. V očiach má paniku a hlas
sa jej trasie. „Musíš nájsť to dievča. Nájdi ho a použi svoj
eastonovský šarm, nech máme istotu, že nikomu nič ne-
povie.“

Môj eastonovský šarm?

Pani Mannová ďalej melie, ani sa nestihnem spýtať,
čo vlastne odo mňa čaká. „Nemôžem sa nechať vyhodiť.
Nemôžem. Živím dcéru.“ Hlas sa jej zasa trasie. „Vyrieš to.
Prosím, len choď a *vyrieš* to.“

„Okej,“ uistím ju. „Vyriešim to.“ Nemám potuchy ako,
ale inak sa pani Mannová asi do dvoch sekúnd nervovo
zrúti.

Znovu zastoná. „Toto sa už nikdy nesmie stať, rozu-
mieš? Už nikdy.“

V tomto s ňou musím súhlasiť. Záchvat paniky zničil
celú atmosféru a zabil vo mne akýkoľvek záujem o re-
prízu. Som radšej, keď sa aféry skončia rovnako prí-
jemne, ako sa začali. Nie je sexi, keď to potom dievča
ľutuje. Je teda lepšie byť si od začiatku istý, že aj druhá
strana je o tom presvedčená. Ak sa vám zdá, že má po-
chybnosti, mala by to byť stopka.

„Zapamätám si to,“ odpoviem a prikývnem.

Pani Mannová na mňa prosebne hľadí. „Ešte stále si
tu? Choď už!“

Dobre.

Dám si ruksak a vyjdem z triedy. Na chodbe sa rýchlo
poobzerám. Je tu viac ľudí, ako by malo byť. Prečo
všetci postávajú na chodbe? Preboha, veď vyučovanie
sa už skončilo. Ľudia, choďte domov.

Oči mi padnú na Felicity Worthingtonovú, ktorá si prehadzuje platinové vlasy cez jedno plece. Moja bývalá Claire Donahueová ma prebodne modrými očami plnými nádeje – od začiatku školského roka má na mňa zasa záľusk. Vyhnem sa jej pohľadu a preskočím na Kate a Alyssu, sestry Ballingerové. Jedna z nich má čierne vlasy. Zbežne si prezriem zvyšok chodby, ale vyjdem naprázdno.

Už-už sa chcem otočiť, keď sa Felicity zohne, aby niečo pošepla Claire, a zbadám ju tam, kde bola predtým Felicitina hlava. Nevidím jej do tváre, je otočená ku skrinke, ale som si istý, že vidím tie isté vlasy – také čierne, až sa pod fluorescenčným svetlom lesknú do modra.

Vykročím vpred.

„Easton,“ počujem Claire.

„Neponižuj sa,“ poradí jej Felicity.

Obe ignorujem a kráčam ďalej.

„Hej,“ poviem.

Dievča zdvihne pohľad od skrinky. Vyplašené sivé oči sa na mňa pozerú. Ružové pery sa od seba odlepia. Čakám úsmev – tak na mňa reaguje 99 percent žien bez ohľadu na vek. Neprihádza. Namiesto toho schytám vlasmi po tvári, keď sa čiernovláska zvrtnie a rozbehne sa po chodbe.

Od prekvapenia zareagujem oneskorene. Nechcem na seba pritiahnúť pozornosť. Nonšalantne zavriem jej skrinku a pomaly vykročím po chodbe. Keď zmiznem ostatným z dohľadu, tiež sa rozbehnem. Mám oveľa dlhšie nohy, takže ju dobehnem už pri východe zo šatní.

„Hej!“ skríknem a postavím sa pred ňu. „Čo horí?“

Zastane tak prudko, až skoro spadne.

Chytím ju za plece, aby nevrátila do steny s dreveným obkladom.

„Nič som nevidela,“ hneď sa prezradí a myká plecami, aby sa mi vytrhla.

Mrknem jej ponad plece, aby som sa uistil, že sme tu sami, ale chodba je prázdna. Dobré.

„Jasné, že si nič nevidela. Práve preto utekáš ako decko, ktoré prichytili s rukou v miske s keksami.“

„Skôr ty si mal ruku v miske s keksami,“ odsekne. Vtom sa zarazí, lebo si uvedomí, že sa priznala. „Niežeby som niečo videla.“

„Mhm.“ Čo s týmto zlatíčkom? Nemôžem sa jej predsa vyhrázať, aby mlčala.

Pohnem sa dopredu.

Ustúpi nabok.

Kráčam, kým ju nezažením do kúta. Nahnem sa k nej, moje čelo je asi dva centimetre od jej. Som tak blízko, že cítim mentol z jej žuvačky.

Vyrieš to, naliehala pani Mannová. A mala pravdu. Čo sa stalo v triede, mala byť zábava. Chcem len to – zabaviť sa, nie ničť ľuďom život. Páčilo sa mi robiť, čo sa nesmie.

Bolo zábavné pohrávať sa s myšlienkou, že nás môžu prichytiť.

Pani Mannovú majú vyhodiť a jej dieťa nebude mať kde bývať? To už nie je také zábavné.

„Takže...“ začnem tichým hlasom.

„Hm, Royal, však?“ preruší ma dievča.

„Hej,“ neprekvapí ma, že ma pozná. Nie som na to hrdý, ale Royalovci tu robili rodeo dlhé roky. Našťastie som sa vyhol vedúcej funkcii. Teraz má všetko na sta-

rostiti Ella. Ja by som mohol byť akurát tak jej vymáhač. „A ty si?“

„Hartley. A... Naozaj prisahám, že som nič nevidela.“ Zodvihne ruku, akoby prisahala pred súdom.

„Ak by to bola pravda, nezdrhla by si, Hartley.“ Jej meno mi stále beží v mysli. Je nezvyčajné, ale neviem ho zaradiť. Vlastne ani jej tvár. Na Astore sa nepohybuje veľa nových tvárí. Väčšinu z týchto kreténov stretávam odjakživa.

„Vážne. Som slepá a nemá.“ Hartley pokračuje vo svojej chabej obrane – jednu ruku si dá cez oči, druhou si zakryje ústa. „Nič zlé som nevidela, takže ani o ničom nemôžem rozprávať. Niežeby si robil niečo zlé. Alebo to, čo si *mohol* robiť, by bolo zlé. Vlastne som nič nevidela. Zlé ani dobré.“

Okúzlený jej položím ruku na ústa. „Bľaboceš.“

„Som nervózna z nového prostredia.“ Rukami si narovná predpísanú uniformu a zodvihne bradu. „Možno som niečo videla, ale nič ma do toho nie je, okej? Nikomu nič nepoviem.“

Prekrížim si ruky cez hrud' a sako sa mi na pleciah napne. Vyzerá pripravená na boj. Je to roztomilé, ale flirtovanie mi teraz neprinesie potrebné výsledky. Vnesiem do hlasu výhražný podtón. Hádám jej strach zavrie ústa.

„Vieš, nepoznám ťa. Ako si mám byť istý, že to myslíš vážne?“

Výhražný tón zaberá, lebo Hartley nahlas preglgne. „Ja... ja vážne nič nepoviem,“ zopakuje.

Hneď to aj oľutujem. Vážne sa snažím vystrašiť takéto dievča? Potom sa mi však v hlave znovu zjaví vydesená tvár pani Mannovej. Pani Mannová má dieťa a Hartley

je len ďalšia bohatá spolužiačka zo strednej. Zvládne malé varovanie.

„Hej? Čo ak sa ťa na to niekto spýta – napríklad riaditeľ Beringer? Vzдорovito nakloním hlavu. Tón môjho hlasu je ešte výhražnejší. „Čo potom, Hartley? Čo povieš?“

2. kapitola

KÝM HARTLEY PREMÝŠLA nad mojou otázkou, robím si o nej obraz. Je drobná – má tak o tridsať centimetrov menej ako ja – a ja mám stoosemdesiatpäť. Pod blúzku sa nemá veľmi čím pochváliť a obuté má naozaj otrasné mokasíny. Jediný kus oblečenia, ktorý škola nepredpisuje, sú topánky – len tu môžeme prejaviť svoj vkus. Chalani tu väčšinou pobehujú v teniskách alebo nosia timberlandy. Dievčatá siahajú po luxuse, nosia baleríny od Gucciho alebo lodičky s červenou podrážkou. Vyzerá to tak, že Hartley to má na háku. Klobúk dole.

Inak sa mi zdá obyčajná. Obvyklá uniforma, dlhé rovné vlasy. Nemá taký pôvab v tvári, že by ma zaujala. Napríklad Ella je krásna, až to bolí. Moju bývalú Claire nedávno vymenovali za debutantku roka. Hartley má velikánske oči a široký úsmev. Špičku nosa má trošku dohora, ale žiadnu jej črtu by nepretriasali v časopise *Southern Living Quarterly*.

Konečne odpovie a spomínaný noštek sa jej trošku nakrčí: „Tak sa skúsme zamyslieť, čo som tam *v skutočnosti* videla, čo ty na to? Takže... keď mám byť presná, videla som učiteľku, ako niečo zdvíha zo zeme. A ne-

jaký študent jej, hmm, pridržal vlasy, aby lepšie videla. Bolo to veľmi pekné. A milé. Ak by sa teda riaditeľ Beringer zaujímal o môj názor, poviem mu, že si vzorný občan a že by som ťa navrhla na cenu študenta týždňa.“

„To fakt? Vyrukovala by si s týmto?“ Zadržiam smiech, ale som si istý, že by to zamietlo pod koberec všetky moje vyhrážky.

„Prisahám bohu!“ Ručičku si priloží na hrud'. Má krátke nechty bez dokonalej manikúry, akou sa pýši väčšina dievčat na Astore.

„Som ateista,“ vyhlásim.

Zamračí sa. „S tebou je ťažko.“

„Hej, ja tu nie som špehúň.“

„Sme v škole!“ prvýkrát zvýši hlas. „Môžem sa pozrieť do každej triedy, do ktorej chcem!“

„Takže pripúšťaš, že si sa na mňa dívala.“ Robím všetko pre to, aby som sa nerozsmial.

„Okej, teraz už viem, prečo si to musíš rozdávať s učiteľkou. Normálna baba by sa s tebou nedala dokopy.“

Po takomto podráždenom výbuchu rezignujem na zastrášovanie, už dlhšie nevydržím potláčať smiech. „Nevieš, kým to neskúsiš.“

Zíza na mňa. „Teraz so mnou akože flirtuješ? To už je trošku pritvrde.“

„Čo je pritvrde?“ Oblížem si spodnú peru. Áno, flirtujem. Vyzerá síce obyčajne, ale neprestáva ma udivovať. A mňa, Eastona Royaľa, od prírody priťahuje všetko zaujímavé.

Na okamih sa jej zaiskrí v očiach. Je to len sekunda. Vždy som však vedel povedať, či dievča pri-

ťahujem... kedy si predstavuje, aké by to bolo vyspať sa so mnou.

Hartley to naisto práve teraz napadlo.

No tak, kočka, pozvi ma von. Vezmi si, po čom túžiš. Rád sledujem dievča, ako ma chytí za gule – obrazne aj naozaj – a povie mi, že ma chce. Priamo. Bez okolí. No zdá sa mi, že napriek túžbe po rovnoprávnosti majú pipky radšej, keď za nimi behajú chlapi. Lemry.

„Ee,“ snaží sa vyvliecť. „Vážne, Royal. Uhni.“

Ruky mám pritlačené o chladný drevený obklad po stranách jej hlavy. Je v pasci. „Lebo čo?“

Sivé oči sa jej zalesknú a ja zas dostanem chuť zistiť, čo sa za nimi skrýva. „Možno som malá, ale pľúca mám ako veľryba, takže ak ma nenecháš, vypustím orálneho Krakena a za chvíľu ma príde celá škola pred tebou zachrániť.“

To už je na mňa priveľa. „Orálny Kraken? To znie dosť oplzlo.“

„Tebe sa tuším všetko zdá oplzlé,“ sucho odpovie, ale v kútikoch pier jej vidím úšklabok. „Pri všetkej vážnosti. Otvorila som tie dvere len preto, že som chcela prestúpiť na matematickú analýzu k pani Mannovej. Vaše malé tajomstvo však nikomu nepoviem, dobre?“ Rozpaží ruky. „Takže ako sa dohodneme? Orálny Kraken alebo ustúpiš?“

Vyzerá to tak, že na Hartley vyhrážky nezaberajú. Aj tak by som už asi žiadnu nevymyslel. Nie je môj štýl zstrašovať dievčatá – radšej ich obšťastňujem. Budem sa teda musieť spoľahnúť na jej sľub. Aspoň nateraz. Hartley nevyzerá ako bonzáčka. A aj keby sa preriekla, mám finančnú poisťku. Otec by asi musel zatiahnuť ďalšie šti-

pendium, aby ma dostal z opletačiek s pani Mannovou, ale už to raz urobil pre Reeda a Ellu. Hádám mám aj ja nárok na časť svojho dedičstva.

S úsmevom ustúpim. „Počuj, ak chceš chodiť na matiku,“ ukážem na dvere na konci chodby, „choď hneď za ňou. Veď vieš...“ Žmurknem. „Teraz nebude proti.“

Hartley padne sánka. „To sa jej akože mám vyhrážať? Že budem držať jazyk za zubami, ak mi dovolí chodiť do jej triedy?“

Myknem plecami. „Prečo nie? Musíš sa starať o seba, nie?“

Dlho ma pozoruje. Veľmi rád by som vedel, čo jej behá po rozume. Nemám ani tušenia.

„Nuž, asi máš pravdu,“ zamrmle. „Zatiaľ čau, Royal.“

Hartley sa okolo mňa prešmykne. Tmolím sa za ňou. Zaklope na dvere a vojde do triedy pani Mannovej. Bude sa jej vyhrážať? Akosi mi to neseďí, ale ak áno, s prestupom nebude žiadny problém. Pani Mannová urobí všetko, aby nás dvoch ututlala.

Aj keď som to zrejme úspešne „vyriešil“ (aspoň si myslím), ostávam na chodbe. Chcem sa uistiť, že to s Hartley a pani Mannovou dobre dopadne. Obšmietam sa teda pred triedou a zrazu sa objaví môj kamoš a spoluhráč Pash Bhara.

„Hej,“ povie a prevráti oči. „Mal si ma odviezť domov. Čakám ťa dole už dobrých pätnásť minút.“

„Ach, doriti, zabudol som, človeče.“ Myknem plecami. „Len ešte nemôžem, na niekoho čakám. Počkáš ešte chvíľu?“

„Jasné, bez problémov.“ Postaví sa vedľa mňa. „Počul si o novom quarterbackovi, ktorého chcú do tímu?“

„Vážne?“ V piatok sme prehrali prvý zápas sezóny a keby ste videli náš útok, bolo by vám jasné, že by sme si na také výsledky mali zvykať. Naš začínajúci quarterback Kordell Young si v druhej štvrtine zranil koleno, takže nám ostali len dvaja slabosi. Blbý a blbší.

„Tréner vraví, že budeme potrebovať náhradu.“

„Asi má pravdu, ale koho chce zohnať, keď je sezóna v plnom prúde?“

„Šepká sa, že bude z Northu alebo z Bellfield Prep.“

„Prečo práve z tých škôl?“ Snažím sa spomenúť si na nejakých quarterbackov odtiaľ, no nedarí sa mi.

„Asi preto, že podobne útočia? Chalan z Bellfieldu je v pohode. Zopárkrát som ho stretol na večierkoch. Trochu puritán, ale dobrý hráč.“

„To mi nevaďí, aspoň nám ostane viac alkoholu,“ zažartujem, no začínam byť nervózny. Hartley je tam už akosi dlho. Pani Mannovej by zabralo asi päť sekúnd podpísať jeden papier.

Nahliadnem cez okienko na dverách, ale vidím len meno Hartleyinej hlavy. Pani Mannovú nevidím.

Čo im toľko trvá? Pochybujem, že by pani Mannová nesúhlasila s prestupom.

„Súhlas.“ Pashovi zavibruje v ruke mobil v zlatom obale. Pozrie si správu a zamáva mi telefónom pred nosom. „Ideš dnes von?“

„Ešte neviem.“ Pashovi veľmi nevenujem pozornosť. Otočím sa a znova sa pozriem cez okienko. Pash si to tentoraz všimne.

„Kamoško, vážne? Pani Mannová?“ opýta sa a zvráťí obočie. „To tá nebavia dievčatá z Astor Parku? Môžeme ísť otcovým lietadlom do New Yorku. Začína sa týždeň